

[Akceptuję](#)

W ramach naszej witryny stosujemy pliki cookies w celu świadczenia państwu usług na najwyższym poziomie, w tym w sposób dostosowany do indywidualnych potrzeb. Korzystanie z witryny bez zmiany ustawień dotyczących cookies oznacza, że będą one zamieszczone w Państwa urządzeniu końcowym. Możecie Państwo dokonać w każdym czasie zmiany ustawień dotyczących cookies. Więcej szczegółów w naszej [Polityce Prywatności](#)

[Portal](#) [Informacje](#) [Katalog firm](#) [Praca](#) [Szkolenia](#) [Wydarzenia](#) [Porównania międzylaboratoryjne](#)
[Kontakt](#)

[Laboratoria](#)
[.net](#)
[Innowacje](#)
[Nauka](#)
[Technologie](#)

[Logowanie](#) [Rejestracja](#) [pl](#)

Newsletter

zapisz się

[Strona główna](#) > [Start](#)

Okno na świat dla europejskich naukowców

Na międzynarodowych konferencjach naukowych spotykają się badacze z całego świata. Nierzadko w kularach nawiązują się ciekawe rozmowy, rodzą się pomysły na wspólne przedsięwzięcia i pojawia się chęć podtrzymania kontaktów, rozpoczęcia regularnej współpracy. Wtedy zazwyczaj przychodzi pora na poszukiwania źródła finansowania, dostępnego równocześnie dla jednostek z odległych od siebie krajów. Niestety często okazuje się, że dobre chęci i sama idea nie wystarczają, a o program wspierający współpracę naukowców np. z Polski, Francji i Argentyny czy Japonii nie tak łatwo.

Komisja Europejska stara się od paru lat wychodzić naprzeciw tym oczekiwaniom i ma w ofercie 7. Programu Ramowego Badań i Rozwoju Technologicznego (7.PR) granty pokrywające koszty wymiany personelu między instytucjami naukowymi położonymi w krajach członkowskich i stowarzyszonych a tymi w krajach trzecich. Być może niektórym wyda się to dość skromną propozycją, gdyż prowadzenie badań muszą zostać sfinansowane z innych środków, ale dla innych może to być szansa na rozwinięcie sieci kontaktów, a w przyszłości na regularną współpracę, także w ramach projektów stricte badawczych.

Zasady

Zacznijmy jednak od początku. Owe granty znajdziemy w programie szczegółowym LUDZIE 7.PR. Ich pełna nazwa to Schemat Wymiany Międzynarodowej Pracowników Naukowych (Marie Curie International Research Staff Exchange Scheme), zwany po prostu IRSES. Celem jest wspieranie współpracy naukowej między europejskimi i pozaeuropejskimi instytucjami badawczymi poprzez wymianę personelu i tzw. działania sieciujące (networking). Mają one sprzyjać nawiązaniu lub wzmocnieniu długoterminowej współpracy opartej na wspólnym programie zakładającym krótkie wyjazdy do instytucji partnerskich.

Lista krajów trzecich, mogących uczestniczyć w tej akcji jest ograniczona do tych, z którymi Unia Europejska ma podpisaną (lub negocjuje) umowę o współpracy naukowo-technicznej oraz krajów objętych Europejską Polityką Sąsiedztwa. Innymi słowy partnerzy powinni pochodzić z następujących państw trzecich: Algierii, Argentyny, Armenii, Australii, Azerbejdżanu, Białorusi, Brazylii, Chile, Chin, Egiptu, Gruzji, Indii, Japonii, Jordanii, Kanady, Korei Południowej, Libanu, Libii, Maroka, Meksyku, Nowej Zelandii, Republiki Południowej Afryki, Rosji, Syrii, Tunezji, Ukrainy, Stanów Zjednoczonych i terenów będących pod kontrolą Palestyny.

Rzecz jasna poza jednostkami z tychże krajów, do udziału zaproszone są instytucje europejskie. Od strony formalnej poprawnie zbudowane konsorcjum to takie, w którego skład wchodzi co najmniej dwie organizacje badawcze z dwóch różnych krajów członkowskich UE lub stowarzyszonych i co najmniej jedna z powyższej listy krajów trzecich. Czyli najmniejszy zespół to trzy niezależne od siebie jednostki, ale z powodzeniem można budować także nieco większe konsorcja.

Projekty mogą trwać do dwóch do czterech lat, a ze wsparcia, oprócz personelu naukowego, mogą korzystać także pracownicy techniczni i zajmujący się zarządzaniem badaniami. Dana osoba może wyjechać maksymalnie na rok i powinna mieć zagwarantowane zatrudnienie po powrocie i zapewnione warunki do przekazania uzyskanej wiedzy i doświadczenia. W praktyce bardzo często jeden konkretny wyjazd trwa miesiąc. Naukowcy z instytucji europejskich mogą wyjechać jedynie do partnerów z krajów trzecich i odwrotnie. Ewentualne wzajemne wizyty partnerów z Europy są możliwe i nawet mile widziane, ale nie będą finansowane ze środków UE.

Finansowanie

Ze względu na szczególny charakter tychże grantów, dość nietypowo, jak na projekty europejskie, wygląda również ich finansowanie. Komisja Europejska przewidziała miesięczny ryczałt w wysokości 1.900 euro na danego wyjeżdżającego pracownika. Ma on pokryć koszty podróży i utrzymania na miejscu, a także wydatki związane z działaniami sieciującymi, zarządzaniem i kosztami ogólnymi. Dla krajów położonych daleko od Europy, ze względu na wyższe koszty podróży, ryczałt ten wynosi 2.100 euro na miesiąc (dokładna lista państw kwalifikujących się do zwiększonego ryczałtu jest podana w dokumencie regulującym zasady wszystkich akcji Marie Curie - Programie Pracy na rok 2013 do Programu Ludzie).

Co do zasady Komisja finansuje przede wszystkim wyjazdy Europejczyków do krajów trzecich, ale jeśli wymiana odbywa się z krajem znajdującym się na liście krajów ICPC (International Cooperation Partner Countries - lista ta jest również dostępna w Programie Pracy), czyli jednym z biedniejszych krajów, to wówczas możliwe jest uzyskanie funduszy także na podróże naukowców z tych krajów do Europy. Przy czym środki zostaną przekazane jednostkom znajdującym się na terenie UE lub państw stowarzyszonych i to one będą nimi zarządzały, bo to z nimi Komisja Europejska podpisze umowę o grant przyznającą dofinansowanie. Formalnie nazywa się ich beneficjentami, podczas gdy instytucje z krajów trzecich definiuje się jako organizacje partnerskie. W przypadku współpracy z jednostkami z takich krajów jak: Australia, Kanada, Korea Południowa, Japonia czy Stany Zjednoczone należy jednak liczyć się z tym, iż koszty przyjazdów badaczy do Europy będą musiały być pokryte ze środków ich macierzystej instytucji. W praktyce nie stanowi to jednak znaczącej bariery na drodze do udziału w tych projektach.

Niezbędne dokumenty

Ostatni w 7.PR konkurs na granty typu IRSES został ogłoszony 10 lipca 2012 r. z terminem składania wniosków przypadającym na 17 stycznia 2013 r. Budżet przeznaczony na finansowanie najlepszych projektów wynosi 30 mln euro.

Dokumenty potrzebne do napisania wniosku (Program Pracy i Przewodnik dla wnioskodawców - część ogólna, szczegółowa i etyczna) można znaleźć na stronie internetowej Portalu Uczestnika pod adresem:

<http://ec.europa.eu/research/participants/portal/page/people?callIdentifier=FP7-PEOPLE-2013-IRSES>. Na tej samej stronie znajduje się również link do Elektronicznego Systemu Składania Wniosków (Electronic Proposal Submission Service - EPSS), w którym rejestruje się koordynator i to on jest odpowiedzialny za prawidłowe złożenie aplikacji. W systemie znajdują się zarówno elektroniczne wersje formularzy A, jak i wzór wykresu Gantta. Nie są wymagane żadne podpisy, należy tylko przestrzegać ostatecznego terminu - dnia i godziny 17.00. Wnioski, które wpłyną po jego upływie nie będą brane pod uwagę przy ocenie.

Wyniki konkursu powinny się pojawić w marcu przyszłego roku, a pierwsze umowy o grant Komisja Europejska planuje podpisywać począwszy od lipca 2013 r.

Skąd partnerzy?

Jeśli znamy już zasady i zapoznaliśmy się z kluczowymi dokumentami, to kolejnym krokiem jest stworzenie odpowiedniego zespołu. Najlepszy partner to sprawdzony partner. To stwierdzenie wyjątkowo dobrze pasuje do projektu typu IRSES. Najłatwiej pracuje się z instytucjami, z którymi mieliśmy już do czynienia przy okazji innych przedsięwzięć i wiemy, że ich pracownicy są rzeczywiście zmotywowani do rozwijania współpracy. Szczególnie, że finansowanie Komisji jest

przeznaczone tylko na pokrycie kosztów podróży i ewentualnie kilku wspólnych szkoleń. Partnerzy muszą samodzielnie poszukać i zapewnić inne fundusze na prowadzenie badań w trakcie projektu. Z drugiej jednak strony IRSES ma służyć do nawiązywania nowych kontaktów. Optymalnym rozwiązaniem wydaje się zatem dobranie takich partnerów, którzy za jednym razem pozwolą na rozpoczęcie ciekawej współpracy lub wzmocnienie już częściowo istniejącej, ale będzie też swoistą gwarancją sprawnego przebiegu projektu. Nie ma jednego przepisu na idealne konsorcjum, ale z pewnością jest wygodniej, jeśli chociaż partnerzy europejscy już się znają. To oni odpowiadają za realizację projektu przed Komisją Europejską. Co się zaś tyczy instytucji z krajów trzecich, to oczywiście szanse na bezproblemowe kontakty zdecydowanie rosną, jeśli też już z nimi współpracowaliśmy lub jeśli mają oni wcześniejsze doświadczenia z realizacji projektów europejskich. Nie oznacza to rzecz jasna, że pozostali – zupełnie nowi są wykluczeni z udziału. Może się to po prostu wiązać z większą ilością potencjalnych niespodzianek. Przy czym dobry koordynator powinien umieć przewidzieć mechanizmy ochrony przed ewentualnymi konfliktami.

IRSES jest pomyślany jako swego rodzaju wstęp do dalszej, bardziej rozwiniętej współpracy naukowo-badawczej. Powinien prowadzić do kolejnych projektów, które będzie można złożyć np. w kolejnym programie ramowym – Horyzont 2020, zaplanowanym na lata 2014-2020. Te minimum dwa, a maksimum cztery lata wzajemnych wizyt mają sprzyjać stworzeniu odpowiednich warunków do długoterminowej współpracy między europejskimi i pozaeuropejskimi instytucjami. I z taką myślą należy budować zespoły projektowe – żeby pojawiła się jak największa szansa na podtrzymanie kontaktów nawet po zakończeniu grantu.

Podstawą przy poszukiwaniu partnerów są kontakty osobiste, ale członków konsorcjum można także szukać w Internecie. Komisja Europejska ma na swoich stronach kilka baz potencjalnych partnerów. Najpopularniejsza z nich to: <https://cordis.europa.eu/partners>, ale warto zajrzeć też na portale społecznościowe o profilu zawodowym. Rejestracja w nich nic nie kosztuje, a szanse na rozbudowanie zespołu wzrosną.

Elementy wniosku

Kiedy już ustalimy skład konsorcjum, przyjdzie czas na napisanie wniosku. Najczęściej jest to zadanie dla koordynatora. Partnerzy przesyłają mu zazwyczaj jedynie podstawowe dane o sobie wraz z opisem doświadczenia oraz potencjału instytucji i jej kluczowych pracowników. Czasem mogą jednak zostać także poproszeni o opracowanie wybranych punktów wniosku.

Spójrzmy zatem na sam wniosek i pracę, jaką mamy do wykonania. Do wypełnienia treścią są dwie części: A – administracyjna i B – merytoryczna oraz jeden aneks. Wskazówki, jak napisać całość znajdują się w Przewodniku dla wnioskodawców, opracowanym przez Komisję Europejską.

Część A to trzy proste do uzupełnienia formularze, zawierające ogólne dane o projekcie, takie jak: tytuł, akronim, czas trwania, krótkie streszczenie, dane teleadresowe partnerów oraz bardzo uproszczony budżet. Wypełnia się je on-line w Elektronicznym Systemie Składania Wniosków.

Natomiast część B dołącza się w EPSS jako oddzielny plik w formacie PDF. Całość może zająć maksymalnie 30 stron. I to ona stanowi właściwy projekt. Do uwzględnienia jest 5 zagadnień, przy czym ostatnie to tabela związana z etyką. Jeśli proponowany zakres badań porusza problemy natury etycznej, to należy zaznaczyć, na których stronach jest to opisane i zagwarantować przestrzeganie wszelkich zasad. Wniosek zostanie wówczas dodatkowo oceniony przez Komitet Etyczny. Jeśli takie kwestie nie będą poruszane, to wystarczy jedynie to oświadczyć. Ten element wniosku nie podlega ocenie punktowej.

Dodatkowo, również w PDF, należy dołączyć aneks, którym jest wykres Gantta prezentujący kalendarz wyjazdów pracowników.

Kryteria oceny

Przejdźmy zatem do kluczowych części projektu, czyli do jakości programu wymiany, transferu wiedzy, wdrożenia i wpływu. Eksperti oceniający wnioski mają identyczne określone kryteria, według których przyznają punktację. W pierwszym z nich sprawdzane są cele i zgodność programu wymiany z ideą grantów IRSES, jakość naukowa partnerów oraz ich wzajemna komplementarność i synergia. W drugim oceniane są wzajemne korzyści z transferu wiedzy, a także adekwatność i rola personelu uczestniczącego w wymianie. Trzecie kryterium dotyczy możliwości osiągnięcia zamierzonych celów współpracy pod kątem doświadczenia, zasobów ludzkich i infrastruktury oraz odpowiedniego zarządzania całym programem wymiany. Ostatnie wiąże się z oceną zgodności proponowanego partnerstwa z obszarem współdziałania i założeniami Europejskiej Przestrzeni Badawczej, a także potencjału rozwinięcia trwałej współpracy z krajami trzecimi, ze szczególnym uwzględnieniem przyszłych projektów badawczych.

Za każdy z tych czterech elementów można otrzymać od 0 do 5 punktów. W kryteriach dotyczących transferu wiedzy i wpływu wprowadzono progi, czyli minimalną liczbę punktów, którą trzeba uzyskać, żeby wniosek został pozytywnie oceniony - wynoszą one 3. Dodatkowo każdy z elementów wniosku ma przyporządkowaną wagę: jakość programu wymiany to 25% całkowitej oceny, transfer wiedzy i wpływ po 30%, a wdrożenie 15%. Szanse na sukces mają tylko te wnioski, które otrzymają ponad 70% punktów, ale oczywiście im więcej tym lepiej, bo dofinansowanie dostaną tylko najlepsi.

Program wymiany

Pisanie wniosku rozpoczynamy od prezentacji programu wymiany i właśnie te pierwsze strony są najważniejsze. Jeśli wzbudzimy ciekawość i sympatię ekspertów od samego początku, to prawdopodobieństwo powodzenia wzrośnie. Jak to zrobić? Przede wszystkim należy pisać w sposób jasny i przejrzysty - budować krótkie zdania i unikać trybu przypuszczającego czy bezosobowego, a tekst urozmaicać pogrubieniami, śródtytułami, schematami itp. Oceniający muszą uwierzyć, że autorzy wniosku są absolutnie przekonani o słuszności jego celów, wykonalności zadań i korzyści wynikających z osiągnięcia rezultatów. Mimo iż IRSES jest projektem z gamy grantów szkoleniowych Marie Curie, to jednak przede wszystkim chodzi w nim o badania naukowe. Toteż wniosek zaczynamy od przedstawienia dziedziny, której dotyczy i głównego celu odnoszącego się do planowanych efektów współpracy. Następnie podajemy kilka celów szczegółowych - operacyjnych, wskazujących na etapy projektu. Innymi słowy, różne serie wyjazdów powinny służyć osiągnięciu kolejnych celów.

Kluczowy jest plan działań badawczych. Należy dokładnie opisać nad czym będą pracować naukowcy w czasie pobytów zagranicznych i w jaki sposób poszczególne wyjazdy będą ze sobą merytorycznie połączone. Aby całość prezentowała się w czytelny sposób, Komisja Europejska sugeruje podział pracy na pakiety zadaniowe i podaje tabele, które mają ułatwić opis przewidywanych prac. Każdy z pakietów powinien zawierać tytuł, miesiąc rozpoczęcia, nazwy partnerów w nim uczestniczących, cele, dokładny opis pracy z podziałem na zadania, przyporządkowane im spodziewane rezultaty i dane naukowców, którzy będą brali w nich udział. Jako że trzon projektu stanowią wyjazdy, to najwygodniej zbudować pakiety według kierunków wizyt. IRSES nie jest dużym i skomplikowanym grantem, a więc nie należy mnożyć zadań. Wystarczy kilka merytorycznych i jedno związane z zarządzaniem. Oprócz wymiany pracowników dobrze jest zaplanować organizację kilku warsztatów czy szkoleń. Można założyć, że będą one finansowane z innych środków albo przeznaczyć na nie niewielki procent od całości dofinansowania (zwykle sięga on 7%).

Ponadto powinniśmy zaplanować kamienie milowe - i tu znowu przesada nie jest wskazana. W większości przypadków zupełnie wystarczy tylko jeden lub dwa. To mają być punkty kontrolne w kluczowych momentach realizacji projektu, dzięki którym łatwiejsze będzie monitorowanie postępu prac.

Absolutnie konieczny jest natomiast wspomniany już wyżej wykres Gantta, czyli harmonogram wszystkich wyjazdów. Eksperti muszą zobaczyć czy długość trwania całego projektu jest zasadna i czy okres ten będzie właściwie wykorzystany. Mówiąc wprost, w zasadzie prawie cały czas ktoś u kogoś powinien prowadzić badania. Kilka wyjątków czyli przerw może wystąpić, ale niech nie trwają one dłużej niż parę tygodni i mile widziane jest ich merytoryczne uzasadnienie. Komisja wymaga wskazania, że przewidziana liczba wyjazdów i ich długość, a co za tym idzie, suma osobomiesięcy (na bazie których jest liczone dofinansowanie), jest poparta rzeczywistą potrzebą, wynikającą ze specyfiki prowadzonych badań.

Następny podpunkt to charakterystyka poszczególnych partnerów. Należy opisać zarówno doświadczenie w działalności naukowej w konkretnej dziedzinie, jak i istniejącą już współpracę międzynarodową. Każdy z partnerów opisuje swoją jednostkę, po czym koordynator, w ostatnim podpunkcie, przedstawia komplementarność i synergję pomiędzy członkami konsorcjum. Pokazuje tym samym, w jaki sposób przyczynią się one do osiągnięcia założonych celów. Można się posiłkować tabelą przyporządkowującą obszary kompetencji do profilu konkretnych partnerów.

Transfer wiedzy

Kolejny element wniosku i zarazem jedno z dwóch kluczowych kryteriów oceny to transfer wiedzy. Do opisanie mamy zarówno wzajemne korzyści, jak i rolę wyjeżdżającego personelu dla transferu wiedzy. Trzeba określić, jakimi doświadczeniami i umiejętnościami będą się dzielić poszczególni partnerzy i przy pomocy jakich środków. Oprócz wzajemnych wizyt, w tym właśnie miejscu, należy wspomnieć o planowanych warsztatach, seminariach, konferencjach oraz ich uczestnikach i zagwarantować, iż nowa wiedza zostanie skutecznie przekazana, trafi na właściwy grunt i przyniesie spodziewane efekty. W trakcie pobytu u partnera można organizować seminaria dla wszystkich zainteresowanych pracowników. Dobrym pomysłem jest ponadto planowanie wewnętrznych spotkań z wracającymi naukowcami dla całej jednostki. Komisja Europejska oczekuje przedstawienia tzw. wartości dodanej czyli konkretnej wiedzy, której zdobycie będzie możliwe właśnie dzięki realizacji programu wymiany.

Uwagi wymaga również charakterystyka dorobku i roli pracowników korzystających z wyjazdów, a zatem wskazane jest podanie nazwisk członków zespołu. Co prawda nie ma miejsca na zamieszczenie życiorysów, ale kilka kluczowych informacji o dotychczasowych sukcesach nie może zabraknąć. Eksperti Komisji są zobligowani ocenić czy odpowiednie osoby będą wysyłane na dane wizyty i czy będą one potrafiły później przekazać uzyskaną wiedzę swoim współpracownikom. Na koniec należy zdefiniować cele wszystkich wyjazdów.

Jeśli poza naukowcami programem wymiany ma zostać objęty także personel techniczny i zajmujący się zarządzaniem, to należy wyjaśnić powody tych wizyt, rolę, jaką będą pełnić te osoby i również postawić przed nimi konkretne cele do osiągnięcia.

Wdrożenie

Trzeci punkt wniosku dotyczy zarządzania projektem i całym konsorcjum. Opisu wymagają zarówno doświadczenie wszystkich partnerów, zasoby ludzkie, jak i sprzęt oraz infrastruktura, którą

dysponują. Następnie przechodzimy do przedstawienia struktury i mechanizmów zarządzania zadaniami i zespołem. Poprzez właściwy podział odpowiedzialności między konkretne osoby powinniśmy zagwarantować sprawny przebieg realizacji projektu. Od zespołu kierującego projektem oczekuje się zapewnienia wsparcia dla wyjeżdżających i przyjeżdżających naukowców, tak aby nie musieli się martwić o kwestie administracyjne i techniczne.

Zgodnie ze wspomnianymi wyżej zasadami finansowania grantów IRSES, Komisja Europejska nie przewiduje przyznania funduszy na prowadzenie badań w ramach projektu. Każdy partner musi jednak zabezpieczyć wystarczające środki na ten cel pochodzące z innych źródeł. Koniecznie trzeba o tym wspomnieć w tej części aplikacji, aby dzięki temu dodatkowo uwiarygodnić możliwość przeprowadzenia projektu.

Wpływ

Ostatnim punktowanym elementem wniosku jest opis oczekiwanego wpływu, jaki wywrze proponowane wzmocnienie partnerstwa na współpracę międzynarodową w danej dziedzinie. Poza tym istotne jest odniesienie się w tym kontekście do założeń Europejskiej Przestrzeni Badawczej (European Research Area - ERA), stopniowo wdrażanej przez Komisję Europejską, między innymi dzięki funkcjonowaniu 7.PR. Można odnieść się do celów IRSES wymienionych w Programie Pracy dla programu szczegółowego Ludzie i do dokumentów prezentujących ideę ERA, zamieszczonych na stronach internetowych Komisji: <http://ec.europa.eu/research/era>.

Szczegółnej uwagi wymaga przedstawienie potencjału do rozwoju długoterminowej współpracy z krajami trzecimi. W zasadzie IRSES został wymyślony po to, aby stać się podstawą do dalszych i trwałych kontaktów pozwalających na prowadzenie wspólnych, dużych projektów badawczych. Eksperti Komisji Europejskiej będą szukać konkretnych informacji o planach kontynuacji współpracy i pomysłach na kolejne inicjatywy angażujące zarówno kraje europejskie, jak i trzecie.

To już ostatni punkt wniosku. Dodajemy jeszcze tylko tabelę związaną z kwestiami etycznymi, o której była mowa powyżej i projekt jest gotowy do wysłania. Zazwyczaj wówczas coraz intensywniej myślimy o potencjalnej konkurencji i o szansach na pozytywną reakcję ekspertów Komisji Europejskiej i przyznanie funduszy.

Dotychczasowe wyniki i sukcesy

Spójrzmy zatem na dane z poprzednich pięciu konkursów IRSES opublikowanych przez Komisję Europejską i Krajowy Punkt Kontaktowy Programów Badawczych UE (ogólne wyniki są dostępne na stronach poszczególnych konkursów, do których odnośniki znajdują się pod adresem: <http://ec.europa.eu/research/participants/portal/page/people&state=closed>. Dane o udziale polskich jednostek można znaleźć na stronie: <http://www.kpk.gov.pl/7pr/karieranaukowa/wyniki.html>). W sumie realizowanych jest ponad 40 projektów z polskimi jednostkami, a w ponad połowie jesteśmy koordynatorami. Szczegółowo wyniki prezentują się następująco:

W pierwszym konkursie zamkniętym 28 marca 2008 r. złożono 73 wnioski, z których oceniono 72 (z 405 partnerami z różnych krajów). Budżet konkursu wynosił 25 mln euro. 59 projektów (z 340 partnerami) zostało zaakceptowanych. Współczynnik sukcesu dla Polski wyniósł ponad 71%: z polskim udziałem zostało złożonych 7 wniosków, 5 otrzymało dofinansowanie. W 4 projektach polska instytucja występuje jako koordynator. Co ciekawe, wszystkie wnioski, które znalazły się powyżej wymaganego progu punktowego otrzymały dofinansowanie!

Na kolejny konkurs z terminem zamknięcia 27 marca 2009 r. zostało złożonych 178 wniosków, z których 177 było ocenianych, z liczbą 1023 partnerów z różnych krajów. Budżet konkursu wyniósł już 30 mln euro. 107 projektów (z 667 partnerami) zostało dofinansowanych. Współczynnik sukcesu dla Polski wyniósł prawie 59%: z polskim udziałem zostało złożonych 17 wniosków, 10 zaakceptowano. W 4 projektach polskie jednostki są koordynatorami.

Do trzeciego konkursu zamkniętego 25 marca 2010 r. wpłynęły 172 wnioski, z których 168 było ocenianych, z 1011 partnerami z różnych krajów. Budżet konkursu wynosił 30 mln euro. 89 projektów z 584 partnerami zostało przyjętych do realizacji (współczynnik sukcesu: 52,98%). 23 polskie instytucje uczestniczyły w przygotowaniu 22 wniosków, 12 otrzymało dofinansowanie. W 6 zaakceptowanych projektach polskie instytucje pełnią rolę koordynatora.

W konkursie z terminem zamknięcia 17 marca 2011 r. zostało złożonych 189 wniosków, z których 186 było ocenianych. Budżet konkursu wynosił 30 mln euro. 98 projektów zostało zaakceptowanych (współczynnik sukcesu: 53%). 34 polskie instytucje uczestniczyły w przygotowaniu 26 wniosków. 7 projektów otrzymało dofinansowanie, w 3 polskie instytucje są koordynatorami.

Na piąty konkurs zamknięty 18 stycznia 2012 r. wpłynęło 158 wniosków, z których oceniono 155. Budżet konkursu wynosił 30 mln euro. 98 projektów otrzymało dofinansowanie (współczynnik sukcesu: 62%). 33 polskie instytucje uczestniczyły w przygotowaniu 29 wniosków. 9 projektów zostało zaakceptowanych (3 są na liście rezerwowej), w 4 polska instytucja pełni rolę koordynatora.

Konsultacje

Warto zatem spróbować szczęścia w ostatnim konkursie na grant IRSES w 7.PR! Pomocą przy pisaniu projektów służą konsultanci i eksperci z centrów informacji dla naukowców EURAXESS zlokalizowanych w 10 miastach Polski. Ich dane teleadresowe można znaleźć na stronie internetowej serwisu EURAXESS Polska: <http://www.euraxess.pl/index.php/dane-kontaktowe>. W najbliższych tygodniach będą organizowane warsztaty pisania wniosków IRSES - szczegóły pojawią się z odpowiednim wyprzedzeniem na stronie Krajowego Punktu Kontaktowego pod adresem: <http://www.kpk.gov.pl/aktualnosci/imprezy/index.html>.

Autor: Ewa Kocińska

Źródło: <http://www.pi.gov.pl/>

<http://laboratoria.net/home/14941.html>

Informacje dnia: [W Polsce żyje miasto ludzi uratowanych dzięki przeszczepom szpiku](#) [Popularny lek na tarczycę może mieć związek z zanikiem kości](#) [W ostatnich 60 latach światowa produkcja żywności stale rosła](#) [Sztuczna inteligencja niesie zagrożenia dla rynku pracy](#) [Program naprawczy dla NCBR IChF PAN z grantem KE](#) [W Polsce żyje miasto ludzi uratowanych dzięki przeszczepom szpiku](#) [Popularny lek na tarczycę może mieć związek z zanikiem kości](#) [W ostatnich 60 latach światowa produkcja żywności stale rosła](#) [Sztuczna inteligencja niesie zagrożenia dla rynku pracy](#) [Program naprawczy dla NCBR IChF PAN z grantem KE](#) [W Polsce żyje miasto ludzi uratowanych dzięki przeszczepom szpiku](#) [Popularny lek na tarczycę może mieć związek z zanikiem kości](#) [W ostatnich 60 latach światowa produkcja żywności stale rosła](#) [Sztuczna inteligencja niesie zagrożenia dla rynku pracy](#) [Program naprawczy dla NCBR IChF PAN z grantem KE](#)

Partnerzy